

1. Mi - kor a Si - ont az Is - ten
Fog - ság - ból ki - ho - zá hí - ven,
Úgy men - tünk, mint egy á - lom - ban,
Víg ne - ve - tés volt szá - junk - ban.
Di - cse - ked - tünk a mi nyelv -ünk - kel,
És é - ne - kel - tünk nagy ö - röm - mel;
A po - gány közt min - den mond - ta:
Ez nyil - ván az Is - ten dol - ga.

2. Az Úr mutatá hatalmát, / Mivelünk tett sok nagy csodát, / Azért őt dicsérjük itten, / Örvendezzünk szíveinkben! / Hozd ki, Úr Is-ten, a többit is, / Vesd végét ő fogságuknak is, / Mint az erős, zúgó széllel / Mind e föld megszárad széjjel.
3. Akik nagy könnyhullatással / Magot vetnek, nagy bánattal, / Aratáskor azok széjjel / Majd aratnak víg örömmel. / Sírva mennek ki a vetésre, / A magot hintik keseregve, / De a jó kéréket aztán / Béhordják nagy vigasságban.